

JUSTITSMINISTERIET

Civilafdelingen

Folketinget
Europaudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 2. december 2014
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Liv Ann Uggerhøj
Sagsnr.: 2013-709-0181
Dok.: 1402150

1. Ved Folketingets Europaudvalgs møde den 28. november 2014 forelagde jeg forslaget til et nyt pakkerejsedirektiv (KOM (2013) 512) med henblik på forhandlingsoplæg, idet forslaget er på dagsordenen for det kommende rådsmøde for konkurrenceevne den 4.-5. december 2014 med henblik på generel indstilling.

På udvalgets møde tilkendegav jeg, at jeg skriftligt ville redegøre nærmere for harmoniseringsniveauet og direktivforslagets konsekvenser i dansk ret.

Jeg kan i den anledning oplyse følgende:

2. Harmoniseringsgraden

2.1. Direktivforslaget lægger – i modsætning til det gældende pakkerejsedirektiv (90/314/EØF) – op til en totalharmonisering af medlemsstaternes lovgivning.

Udgangspunktet efter direktivforslaget er således, at medlemsstaterne ikke kan vedtage eller opretholde regler, der giver den rejsende en bedre beskyttelse end den, der følger af direktivforslaget.

Udgangspunktet om totalharmonisering fraviges dog i forhold til enkelte bestemmelser i direktivforslaget, jf. det seneste kompromisforslag. Det drejer sig navnlig om artikel 10 og 11 i direktivforslaget.

Artikel 11 om pakkerejsearrangørens ansvar for leveringen af rejseydelserne giver således medlemsstaterne mulighed for at bestemme, at formidleren af en pakkerejse tillige skal være ansvarlig for levering af rejseydelserne.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Den valgmulighed, der ligger for medlemsstaterne i artikel 11, muliggør, at de nuværende danske regler om kundens mulighed for at rette et krav mod både pakkerejsearrangøren og formidleren vil kunne opretholdes.

Artikel 10 om opsigelse af aftalen inden pakkerejsens begyndelse giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at den rejsende kan træde tilbage fra en aftale om et rejsearrangement – der er indgået uden for den erhvervsdrivendes sædvanlige forretningssted og ikke på den rejsendes initiativ – inden for 14 dage efter aftaleindgåelsen uden at give en begrundelse (en fortrydelsesret).

Ud over de nævnte minimumsharmoniseringsbestemmelser i direktivforslaget fremgår det af betragtning 19 a i præamblen, at medlemsstaterne kan beslutte, at direktivets regler også skal gælde for rejsetyper mv., der ikke er omfattet af direktivet – eksempelvis ved køb af en flybillet alene. Dette muliggør, at den danske rejsegarantiordning vedrørende køb af enkeltstående rejseydelser vil kunne opretholdes.

Herudover indeholder direktivet bestemmelser, som overlader medlemsstaterne et vist skøn med hensyn til, hvordan implementeringen af direktivet nærmere skal foretages. Dette gælder f.eks., hvordan pakkerejsearrangøren nærmere skal stille garanti for tilfælde af konkurs eller insolvens.

Der kan i øvrigt henvises til pkt. 2 og 4 i samlenotatet af 20. november 2014 om direktivforslaget.

3. Direktivforslagets konsekvenser for dansk ret

3.1. De væsentligste ændringer med direktivforslaget i forhold til den gældende danske regulering i pakkerejseloven, jf. lov nr. 472 af 30. juni 1990, og rejsegarantifondsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1192 af 8. december 2009, er, at der sker en markant udvidelse af direktivets anvendelsesområde.

Med direktivforslaget åbnes der således for, at rejseydelser, som købes separat hos forskellige erhvervsdrivende, under visse betingelser kan udgøre en pakkerejse. Efter pakkerejseloven og rejsegarantifondsloven er det i dag alene rejseydelser, som er købt eller sammensat af en enkelt arrangør, som kan udgøre en pakkerejse.

En vedtagelse af direktivforslaget vil således indebære, at de nævnte loves anvendelsesområde vil skulle udvides til at omfatte den nye definition af pakkerejse. Denne udvidelse vil indebære, at flere rejsende får gavn af den beskyttelse, som pakkerejseloven og rejsegarantifondsloven yder den rejsende, herunder i tilfælde af rejsearrangørens konkurs eller insolvens.

Med direktivforslaget lægges der endvidere op til at indføre en ny kategori af rejsearrangement, såkaldt ”formidlede rejsearrangementer”.

Et formidlet rejsearrangement tilsigtes efter det seneste kompromisforslag bl.a. at omfatte tilfælde, hvor den rejsende har købt en flybillet på én hjemmeside, og så efterfølgende ved at følge et link til en anden hjemmeside køber hotelovernatning. Det er dog betingelse, at hotelovernatningen er købt senest 48 timer efter, at flybilletten er købt.

De formidlede rejsearrangementer findes ikke i pakkerejseloven eller rejsegarantifondsloven. En vedtagelse af direktivforslaget vil således nødvendiggøre, at de pågældende love ændres med henblik på at sikre, at den rejsende ved formidlede rejsearrangementer får den information og beskyttelse mod konkurs og insolvens, som er bestemt i direktivforslaget.

3.2. Med direktivforslaget lægges der op til at undtage visse forretningsrejser fra direktivets anvendelsesområde. Baggrunden herfor er, at der ikke findes at være det samme behov for beskyttelse af den rejsende, når aftalen er indgået mellem professionelle parter.

Forretningsrejser er ikke undtaget fra pakkerejseloven og rejsegarantifondsloven, og de nævnte love vil således skulle ændres med henblik på at undtage visse forretningsrejser fra anvendelsesområdet. Dette vil indebære, at forretningsrejsende i de omhandlede tilfælde ikke vil opnå den beskyttelse, som de pågældende har i dag efter pakkerejseloven og rejsegarantifondsloven.

Herudover indebærer det seneste kompromisforslag ikke ændringer, der generelt set forringer beskyttelsen af den rejsende i forhold til de gældende danske regler på området.

3.3. Ud over de markante ændringer i anvendelsesområdet udvider direktivforslaget også indholdet af den beskyttelse af den rejsende, som ydes ved pakkerejser.

Pakkerejseloven indeholder dog på væsentlige punkter en beskyttelse af den rejsende, som er mere vidtgående end det gældende pakkerejsedirektiv.

Med direktivforslaget lægges der op til at indføre en adgang for den rejsende til at afbestille rejsen mod at betale rejsearrangøren en passende erstatning herfor, jf. forslagets artikel 10. En adgang til afbestilling af rejsen, der i vidt omfang svarer til direktivets, findes dog allerede i pakkerejselovens § 9.

Endvidere foreslås der med direktivet indført en ret for den rejsende til frit – og ikke kun i tilfælde, hvor vedkommende er forhindret i at deltage i rejsen – at overdrage pakkerejsen til anden person, som opfylder alle betingelserne for at deltage i rejsen og mod at betale eventuelle gebyrer og andre omkostninger i forbindelse med overdragelsen. En sådan adgang til at overdrage pakkerejsen findes imidlertid allerede i pakkerejselovens § 12.

Herudover foreslås der bl.a. indført en 8-procentsgrænse for prisstigninger således, at prisen – i de tilfælde, hvor der er adgang til at sætte prisen op (f.eks. ved ændringer i brændstofpriser) – ikke kan forhøjes med mere end 8 pct. i forhold til prisen på aftaletidspunktet. En sådan grænse findes ikke i pakkerejseloven, og pakkerejseloven vil således skulle ændres på dette punkt, hvis direktivforslaget vedtages.

Desuden lægges der op til at udvide oplysningspligten i forhold til det gældende pakkerejsedirektiv, således at oplysningspligten vil omfatte en række yderligere oplysninger som f.eks. oplysninger om, hvilket sprog inkluderede aktiviteter vil foregå på og om adgangsforhold for bevægelseshæmmede personer. Der lægges i den forbindelse også op til, at omfanget af oplysningspligten ikke længere vil afhænge af, om der stilles en brochure til rådighed for den rejsende.

Udvidelsen af oplysningspligten vil nødvendiggøre ændringer i de danske regler på området, idet det dog bemærkes, at der efter de gældende danske regler allerede er pligt til at meddele oplysninger om bl.a. indkvarteringsstedets egnethed for bevægelseshæmmede personer.

Herudover vil direktivforslaget nødvendiggøre visse andre justeringer af de danske regler på området, herunder i forhold til erstatning for ikke-økonomisk skade.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 og 4 i samlenotatet af 20. november 2014.

4. Regeringens holdning

4.1. Regeringen finder, at der bl.a. er behov for yderligere drøftelser og undersøgelser med henblik på at klarlægge indholdet og konsekvenserne af direktivforslaget og undgå tvivl.

I overensstemmelse med det forhandlingsmandat, som regeringen fik tilslutning til på mødet i Folketingets Europaudvalg den 28. november 2014, vil regeringen under de fortsatte forhandlinger op til og under rådsmødet gøre gældende, at drøftelserne i arbejdsgruppen bør fortsættes. Hvis der imidlertid er udsigt til et klart flertal blandt de øvrige medlemsstater for en generel indstilling, er regeringens indvendinger imod forslaget dog ikke af en sådan afgørende karakter, at regeringen vil gå imod et sådant flertal og undlade at støtte forslaget. I en sådan situation vil regeringen dog fortsat bl.a. arbejde på at få klarlagt indholdet og konsekvenserne af forslaget nærmere i de efterfølgende forhandlinger om forslaget.

Som det blev tilkendegivet på mødet, vil jeg orientere udvalget om sagen, herunder om de bestræbelser, der er gjort på at klarlægge indholdet og konsekvenserne af forslaget nærmere, når det vurderes at være relevant.

Mette Frederiksen

/

Thomas Klyver